

JEG KOM IKKE I FÆNGSEL

Det spåede min familie ellers, siger den
britiske bladkonge Cecil Harmsworth
King i en samtale om monopoler, magt,
mord, engelsk snobberi og konkurrenter,
der skriver ting, som ikke passer

HVAD bruger man sin magt til, når man har 40 procent af den britiske dagspresse plus et uoverskueligt antal uge- og fagblade i sin hule hånd? Når man bl. a. disponerer over den vestlige verdens største morgenblad, »Daily Mirror«, der nu når ud til 5 millioner sjæle? Indehaveren af den mægtige hule hånd, leder af International Publishing Corporation CECIL HARMSWORTH KING, kan kun finde på ét eksempel — som bør kunne få en tåre til at pible frem i øjenkrogen selv hos den mest forhærdede ...

FOR NOGLE ÅR siden hørte vi, at der på børnehjem fandtes børn, som aldrig havde modtaget besøg eller fået en gave til jul. Vi gik videre med sagen og fandt ud af, at 29.000 børn i England var så ilde stillet. Vi arrangerede så, at alle disse børn til jul fik et personligt brev og en personlig gave, og jeg kan betro Dem, at det var et enormt arbejde. Nu er de fleste af disse børn adopteret, og problemet er meget lille. Hvis man har rådighed over en stor organisation, kan man gøre den slags ting, og for mig var det en stor tilfredsstillelse ...

Den til Danmark medbragte pressesekretær har allerede fortalt os, at Cecil King er en stor intellektuel, et af de mest belastede og berøste mennesker i verden, og at han har en vidunderlig kone. Nu antyder det, at han også er en god mand. Vi skulle have nydt hans selskab en time på aftenen, men der blev kun tyve minutter til rest, da statsminister Krag og det jubilerende Riksbureau havde taget deres part og lidt til af den mægtige mands tid.

Ikke farlig

Her på falderebet er mr. Kings forekommende eksportfremstøds-smil ved at blegne lidt. Goodwill-rejsen er forbi, og imperiet venter. Han sidder som på spring helt ude på kanten af stolen, og det store smil bryder kun frem på det rødmosse, vejrbidte, stærke ansigt, når han mindes om en vittig ting, han engang har sagt.

— De er blevet beskyldt for magt-syge?

— Det er rigtigt, at jeg er langt mere interesseret i magt end i penge — men syg er jeg ikke.

— De skal have sagt, at der ikke er noget galt ved personlig magt — så længe det er Dem, der har den.

— Efter min mening findes der mægtige mennesker, der udøver deres magt med langt mindre ansvarfølelse end jeg, og jeg er aldrig blevet anklaget for bare at bruge magten til min egen tilfredsstillelse.

— Under ledelse af Lord Shawcross — kendt fra Nürnberg-processen — indledtes for nogle år siden en undersøgelse, der skulle klarlægge, i hvor høj grad et bladmonopol kunne bremse ytringsfriheden.

— Ja, nogle mente, det var skidt, at så mange blade skulle kontrolleres af den gruppe, som jeg for tiden er chairman for. Engang i fremtiden kunne den komme i hænderne på mennesker, som ville misbruge magten, men det kan jo ske inden for enhver branche. Jeg nægter bestemt at tro på, at jeg skulle være en fare.

— Ser De på aviser som på enhver anden vare — f.eks. et parti bacon — som man bare kan købe og sælge og skatte og valte med efter godtbefindende?

— Hvis nogen påstår det, taler de usandt. Jeg er dybt interesseret, og min familie var, for jeg kom ind i billedet, kendt for sin interesse for aviser og ugeblade. Min morbror, Lord Northcliffe, revolutionerede den engelske presse, og min onkel, Lord Rothermere, ejede »Daily Mirror«. Men foretagendet var på randen af bankrot, da jeg pludselig sad med det i skødet, og familien var rædselsslagen over de kramspring, jeg foretog mig for at få skuden rettet op. Mine slægtninge, der hastigt realiserede alle deres interesser, fortalte mig, at jeg bestemt ville lande i fængsel. Indtil nu har de haft uret — men man kan jo aldrig vide ...

Skraber bunden

— Har De planer om noget køb eller salg i den nærmeste fremtid?

— Jeg kan ikke huske, at jeg har solgt nogen blade, men jeg har jo købt en del.

— Hvad står næst på listen?

— Der er faktisk ikke så meget tilbage, vel? Jeg sidder jo med det meste, og det er givet, at regeringen ikke vil tillade mig at købe flere dagblade. Jeg har lige købt et blad for folk, der fisker med snøre — så nu tør man nok sige, vi skraber bunden ...

Da De kobe Odham Press, fulgte det engelske Labour-blad »Daily Herald« jo med, og De skal have hilst det med: »Jeg åbnede pakken — og dér lå »Daily Herald« ...

— Odham Press var en meget stor gruppe, og »Daily Herald« var decideret hovedpinen — og er det stadig, selv om jeg nu har døbt den om til »Sun«. Hvem gider købe en partiavis? I modsætning til hvad man påstår, har jeg ikke brudt noget løfte til Labour, for jeg gav dem nemlig ikke noget løfte. Jeg lovede bladets personale — på 2000 mand — at jeg ville holde deres arbejdsplads gående i syv år. Jeg har holdt det løfte — og der er stadig to år tilbage ...

— »Daily Mirror« er gennemgående Labour-venligt. Hvorfor?

— Det begyndte i 30'erne, da de Konservative intet foretog sig med hensyn til arbejdsløshed. Og i alle tilfælde er jeg imod de Konservative. De er godt afmarcheret. Jeg har aldrig været medlem af noget parti — altså heller ikke af Labour-partiet, men når jeg opfordrer vore læsere til at stemme på Labour — ja, så stemmer jeg selvfølgelig selv på dem.

— Forfægter aviserne altid Deres meninger?

— Ja, naturligvis! Hvad gavn har man af at kontrollere en stor gruppe blade, hvis man ikke bestemmer, hvad der skal stå i dem. Det gælder dog kun vigtige spørgsmål — i mindre sager, som jeg ikke interesserer mig for, overlades beslutningerne til personalet.

— Vender »Daily Mirror« den offentlige mening — eller får den offentlige mening »Daily Mirror« til at ændre kurs?

— »Daily Mirror« har stor indflydelse på den offentlige mening, men det modsatte er ikke tilfældet.

AF BIRGIT RASMUSSEN

— Hvad sker der, hvis bladets meninger viser sig så upopulære, at salget går ned?

— Ja, så går det ned ...

— Det har været andet, at oplagsfaldet fik bladet til at vende om i forbindelse med Suez-krisen og senere med hensyn til Rhodesia.

— Det er direkte usandt — bare noget konkurrenterne finder på! Vi var imod Suez-ekspeditionen, og vi skrev det, for det skete, mens det skete, og efter at det var sket. Vi sagde, at det ikke duede, og at det var sindssygt af regeringen — hvad det også viste sig at være.

Vore læsere kunne ikke lide det, så vi mistede ca. 80.000 af dem. Nå, 80.000 mere eller mindre har ingen betydning, men selv om det havde været 800.000, ville vi ikke have ændret kurs. Med hensyn til Rhodesia støttede vi Wilson's økonomiske sanktioner, men skrev, at vi ville protestere imod, at man sendte tropper. Mr. Wilson sagde, at han ikke ville sende tropper. Han har ikke vist tegn på at ville ombestemme sig — og vi ombestemmer os ikke!

— Hvad er Deres mening om Vietnam?

— At det er en bedrøvelig affære, og at der ikke er nogen fremtid i præsident Johnsons nuværende politik. Men jeg har ingen forslag til løsning af problemet. Det er Johnsons provins — ikke min. Jeg spilder ikke min tid på ting, jeg ikke kan gøre noget ved; der er nok af de andre ...

— Samler De stof til aviserne på Deres mange rejser?

— Jeg har øjnene med mig, og når jeg kommer hjem, foreslår jeg, at man sender et par mand ud til de steder, hvor jeg har fundet noget, der er værd at skrive om. Jeg har rejst over det meste af verden og truffet mange statsmænd. Om tre uger skal jeg på forretningsrejse til Australien, hvor vi har store interesser både inden for bogføring og papirfabrikation. Det med bladene er jo kun en gren af vor virksomhed. Vi har en af verdens største papirkoncerner og laver alt fra papkasser til tapet.

— Har De børn, der kan føre slægtens traditioner videre?

— Jeg har tre sønner — den ene er ved dagbladene, den anden i ugebladsbranchen, og den tredje er ansat i papirkoncernen.

Geni for mord

— Hvorfor er englænderne så ivrige avislæsere?

— Fordi deres aviser er så gode. — Den engelske overflod af mord, voldtekt, bankroverier og celebre skilsmisser er også fascinerende læsestof.

— Ved De nu hvad — der står da andet i aviserne! For øvrigt omtaler Deres aviser vel også mord. Jeg går da ud fra, at selv danskere slår hinanden ihjel en gang imellem. Men jeg indrømmer, at vores mord nu og da er af en sådan art, at de skaber verdensomspændende interesse. Amerikanerne siger altid, at englænderne har geni for mord. Selv har de mange flere mord, end vi har, men de er ikke interessante — bare sådan jævnt triste — mens nogle af

de engelske virkelig er højst opfindsomme.

— Hvilke begivenheder får opslaget til at stige?

— Derbyet — en meget stor forbrydelse — og krig selvfølgelig. Hovedsagelig ikke ønskedige foreteelser. Som det blev fastslået for længe siden: »Dyd er ikke godt stof«.

— Hvad mener De om klasse-skellene i England?

— Englænderne er fantastisk snobbede, og de elsker sociale skel. Hvis der ikke var nogen, ville de skynde sig at opfinde dem. Det er en national svaghed.

— De tror ikke på, at det ændrer sig?

— Det vil i hvert fald gå me-

get langsomt. En del sociale skel forsvinder, men så sætter vi straks nogle andre op i stedet. En masse af det er jo komplet nonsens — men når det nu gør folk så glade ... Der er mange lag hos os. Englænderne må have en gruppe, de kan se ned på, og en, de kan se op til. Ellers er de ikke lykkelige. Tåbeligt, men sådan er de lavet. Også inden for underklassen har man skam sine skel og nyder dem — med mindre man altså er allernederst.

— Er De bladkonge for livstid?

— Jeg siger altid, at gamle folk bliver hængende alt for længe. Når jeg om fem år fylder halvfjerds, trækker jeg mig nok tilbage for at skrive mine memoarer. Det skulle blive ret livlig læsning ...

Mr. CECIL HARMSWORTH KING: — Ja, naturligvis har aviserne mine meninger. Hvar gavn har man af at kontrollere en stor gruppe blade, hvis man ikke bestemmer, hvad der skal stå i dem?